

FIȘĂ-CADRU
(model orientativ)

ATRIBUTE DE IDENTIFICARE

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT/LOCUL DE DESFĂȘURARE A ACTIVITĂȚII	
SUBIECTUL/TEMA ACTIVITĂȚII	Atribute de identificare
NIVELUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI CLASA	Clasele III-IV, V-VIII, IX-XII
DURATA	1 oră
SCOPUL ACTIVITĂȚII	<ul style="list-style-type: none">- Creșterea nivelului de cunoștințe al elevilor în ceea ce privește tema abordată;- Familiarizarea cu elemente de drept;- Stimularea gândirii critice a elevilor.
TIPUL DE ACTIVITATE	Se va completa, după caz: a) activitate la nivel curricular b) activitate la nivel extra-curricular
STRATEGIA DE ABORDARE A ACTIVITĂȚII	Prezentarea temei va fi realizată folosind ca metode: expunerea și dezbateră interactivă, precum și prezentarea unor situații de fapt și anecdote. Se va avea în vedere, anterior expunerii temei, verificarea/sondarea informațiilor deținute de elevi privind noțiunile de nume, domiciliu și stare civilă (care este nivelul de cunoaștere privind tema, ce semnifică, cum ar putea fi definite), discuțiile realizându-se într-o manieră interactivă. Ulterior, vor fi furnizate informații privind tema, așa cum sunt detaliate în cele ce urmează, iar activitatea se va încheia prin prezentarea unor situații de fapt.
BIBLIOGRAFIE (opțional)	<ul style="list-style-type: none">- Constituția României (art. 25)- Codul civil (art. 82-103, art. 496-497 NCC)- Ordonanța Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea și schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, republicată, cu modificările ulterioare- Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată, cu modificările ulterioare- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, republicată

	<p>- <i>Drept civil. Persoanele</i>, Marian Nicolae (coordonator), Vasile BÎCU, George-Alexandru ILIE, Radu RIZOIU, Universul juridic, București, 2016</p>
DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII	
CONȚINUTUL ACTIVITĂȚII ȘI, DUPĂ CAZ, ACTIVITĂȚI PRACTICE PROPUSE	<p>În <i>partea introductivă a activității</i>, pot fi abordate o serie de aspecte ce țin de subiectele de drept civil (persoanele fizice și persoanele juridice).</p> <p>Definirea persoanei fizice și juridice</p> <p><i>Persoana fizică este omul, privit individual, ca titular de drepturi și de obligații civile.</i></p> <p><i>Persoana juridică este orice formă de organizare care, întrunind condițiile cerute de lege, este titulară de drepturi și de obligații civile.</i></p> <p><i>Identificarea persoanei fizice este indispensabilă pentru realizarea raportului juridic civil concret, dar și a calității de membru al societății, dincolo de relațiile sociale reglementate juridic. Societatea este interesată de la naștere până la deces de identificarea fiecărui subiect de drept. În lipsa acesteia raporturile juridice ar fi incerte.</i></p> <p><i>Orice persoană are dreptul la nume, domiciliu, reședință și o stare civilă. Există și alte atribute de identificare specifice, cum ar fi codul numeric personal, amprentarea sau fotografierea, realizate de autoritățile polițienești.</i></p> <p><i>Atributele de identificare a persoanei fizice sunt o specie a drepturilor personale nepatrimoniale, Noul Cod Civil (NCC) calificându-le implicit și protejându-le prin dispozițiile Titlului V, Cartea I „Apărarea drepturilor nepatrimoniale” (art. 252-257). Art. 254 reglementează ca atare apărarea dreptului la nume și pseudonim. Atributele de identificare nu au un conținut economic și nu sunt evaluabile în bani.</i></p> <p>1. Numele și prenumele</p> <p>Identificarea persoanei fizice se face prin nume. Numele este un atribut de identificare a persoanei fizice care constă în cuvintele prin care aceasta se individualizează în familie și în societate. Numele este un drept personal nepatrimonial.</p> <p>Orice persoană are dreptul la numele stabilit sau dobândit. Numele cuprinde numele de familie și prenumele. Cele două elemente trebuie luate împreună, alcătuind un tot unitar care individualizează ființa umană. Numele de familie se dobândește prin efectul filiației și poate fi modificat prin efectul schimbării stării civile.</p> <p>Prenumele se stabilește la data înregistrării nașterii, pe baza</p>

declarației de naștere. Este interzisă înregistrarea de către ofițerul de stare civilă a prenumelor indecente, ridicole și a altora asemenea, de natură a afecta ordinea publică și bunele moravuri ori interesele copilului, după caz. Ambele sunt drepturi absolute, inalienabile, imprescriptibile, insesizabile, personale și universale.

1.1. Numele

Spre deosebire de prenume, care poate fi ales, în principiu liber, numele de familie este determinat de lege și are funcția de a exprima apartenența la o familie, aspect ce îi conferă imutabilitate. **Numele de familie** se dobândește prin **efectul filiației** și poate fi modificat numai prin efectul schimbării stării civile.

Stabilirea (dobândirea) numelui de familie

În cazul copilului născut în timpul căsătoriei părinților și în cazul în care părinții au nume de familie comun, atunci numele de familie al copilului este întotdeauna numele de familie comun al părinților (art. 449 alin. 1 NCC).

În măsura în care nivelul de învățământ și clasa este de final de gimnaziu sau liceu se pot prezenta în detaliu situațiile de mai jos în care părinții nu au numele de familie comun (de exemplu, un părinte și-a păstrat numele anterior sau numai un părinte și-a reunit numele cu celălalt). Atunci stabilirea numelui de familie al copilului se face prin învoiala părților, și anume: numele de familie al tatălui, mamei sau cel rezultat din reunirea numelor de familie ale părinților. Dacă părinții nu se înțeleg, stabilirea numelui de familie al copilului se face de către primarul localității unde se înregistrează nașterea, prin dispoziție scrisă, după ascultarea prealabilă a părinților.

Copilul născut din afara căsătoriei ia numele de familie al aceluia dintre părinți față de care filiația a fost mai întâi stabilită. În cazul în care filiația a fost stabilită ulterior și față de celălalt părinte, copilul, prin acordul părinților, poate lua numele de familie al părintelui față de care și-a stabilit filiația ulterior sau numele reunite ale acestora. În cazul în care copilul născut din afara căsătoriei și-a stabilit filiația în același timp față de ambii părinți, atunci numele copilului se stabilește în aceleași condiții ca și numele copilului născut în timpul căsătoriei părinților (art. 450 NCC).

Numele de familie și prenumele copilului găsit, născut din părinți necunoscuți, precum și cele ale copilului care este părăsit de către mamă în spital, iar identitatea acesteia nu a fost stabilită în termenul prevăzut de lege, se stabilesc prin dispoziția primarului localității în a cărei rază teritorială a fost

găsit copilul ori, după caz, s-a constatat părăsirea lui (art. 84 alin. 3 NCC).

Modificarea numelui de familie

Numele de familie poate fi înlocuit ca urmare a unor schimbări intervenite în starea civilă a persoanei. Acestea pot fi schimbări în filiație, modificări determinate de adopție, căsătorie și divorț. ***La fel, în măsura în care nivelul de învățământ și clasa este de final de gimnaziu sau liceu se pot prezenta în detaliu schimbări care pot interveni în starea civilă a persoanei:***

- ***schimbări în filiație.*** Copilul născut din părinți necunoscuți poate fi recunoscut voluntar sau printr-o acțiune în justiție. În acest caz se vor aplica regulile copilului din căsătorie (art. 449 NCC) sau din afara căsătoriei (art. 450 NCC). Totodată, filiația copilului din afara căsătoriei față de cel de-al doilea părinte, poate fi recunoscută voluntar (caz în care copilul poate lua numele părintelui față de care și-a stabilit ulterior filiația sau numele reunite) sau printr-o acțiune în justiție (tăgăda paternității sau contestarea prezumției de paternitate; contestarea recunoașterii voluntare de filiație sau acțiunea în declarare a nulității recunoașterii voluntare de filiație sau de contestare a filiației față de mamă).

- ***modificări determinate de adopție.*** Copilul adoptat dobândește numele de familie al celui care adoptă. Dacă adopția se face de către soți sau de soțul care adoptă copilul celuilalt soț, iar soții au nume comun, copilul adoptat poartă acest nume. În caz contrar, soții sunt obligați să declare instanței care încuviințează adopția numele copilului pe care urmează să îl poarte. ***Prenumele copilului peste 10 ani poate fi schimbat, pentru motive temeinice, cu consimțământul copilului.*** În cazul adopției unei persoane căsătorite, care poartă nume comun cu celălalt soț, soțul adoptat poate lua numele adoptatorului cu consimțământul celuilalt soț. Dacă soții și-au păstrat numele anterior căsătoriei, niciunul dintre ei nu este ținut să păstreze acest nume, adoptatul putând modifica numele fără acordul soțului. În cazul încetării adopției (desfacerea, declararea nulității sau desființarea adopției), adoptatul revine la numele avut anterior. Pentru motive temeinice, instanța poate încuviința ca adoptatul să păstreze numele dobândit prin adopție.

- ***modificări determinate de căsătorie.*** Prin încheierea căsătoriei soții pot conveni să își păstreze numele dinaintea căsătoriei, să ia numele oricăruia dintre ei sau numele lor reunite. Un soț poate să își păstreze numele dinaintea căsătoriei, iar celălalt să poarte numele lor reunite. La

desfacerea căsătoriei prin divorț, fiecare dintre foștii soți va purta după divorț numele dinaintea căsătoriei și, în mod excepțional, soții pot conveni să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei. În cazul declarării nulității căsătoriei, soții revin la numele de dinaintea căsătoriei. În cazul încetării căsătoriei prin decesul unuia dintre soți, nu se modifică numele soțului care a preluat numele de familie al soțului decedat.

Schimbarea numelui de familie pe cale administrativă

Cetățenii români pot obține schimbarea pe cale administrativă a numelui de familie și a prenumelui sau numai a unuia dintre acestea. Schimbarea poate interveni numai pentru motive temeinice, de exemplu: numele este format din expresii indecente, ridicole ori transformat prin traducere în alt mod; persoana a folosit în exercitarea profesiei un anumit nume în domeniul literar, artistic etc.; existența unor mențiuni greșite cauzate de neatenția/necunoașterea ofițerilor de stare civilă; persoana are un nume format din nume reunite (mai multe cuvinte) și solicită schimbarea; copiii solicită să poarte numele părinților rezultat urmare schimbării acestuia pe cale administrativă; ambii soți solicită schimbarea optând pentru numele dobândit la naștere sau la cel anterior căsătoriei; fostul soț solicită să poarte numele de familie avut în timpul căsătoriei pentru a avea un nume comun cu cel al copiilor încredințați spre creștere și educare etc.

Retranscrierea numelui de familie

Retranscrierea numelui de familie și prenumelui intervine atunci când acestea au fost înregistrate în acte de stare civilă traduse în altă limbă decât cea maternă ori cu ortografia altei limbi. Interesul poate aparține cetățenilor străini care dobândesc cetățenia română sau celor care au avut schimbat numele în timpul unei ocupații străine.

1.2. Prenumele

Prin prenume se identifică persoana în raport cu ceilalți membri ai familiei, dat fiind faptul că poartă același număr de familie. În societate, prenumele și CNP-ul ajută la distingerea persoanei de alte persoane care au același nume de familie. Prenumele se stabilește de comun acord de părinți la data nașterii, nefiind limitat numărul cuvintelor sau neexistând criterii de determinare. Părinții au o libertate limitată în sensul că nu pot alege nume indecente, ridicole sau care afectează ordinea publică, bunele moravuri sau interesul copilului. Prenumele poate fi retranscris pentru aceleași

motive menționate la retranscrierea numelui și poate fi schimbat pe cale administrativă din motive temeinice (de exemplu, numele purtat este specific sexului opus, persoanei i s-a încuviințat schimbarea sexului prin hotărâre judecătorească definitivă etc.)

1.3. Pseudonimul

Pseudonimul este un fals nume pe care, de obicei, o persoană și-l dă ei însăși (auto-desemnare) pentru a fi individualizată într-un domeniu în care activează (cultural, artistic, științific), pentru a-și păstra anonimatul. Pseudonimul nu este obligatoriu. Acesta este protejat juridic, ca și dreptul la nume, în condițiile art. 254 NCC.

1.4. Porecla

Porecla este cuvântul sau șirul de cuvinte cu care alții pot identifica o persoană de o manieră publică și constantă. Ea pornește de la calități sau defecte. Nu are valoare juridică și nu este protejată legal. Ea este folosită în documente oficiale, în special în caziere judiciare și rechizitorii în formula „zis și...”.

1.5. Alte atribute de identificare specifice sunt codul numeric personal, amprentarea sau fotografierea, realizate de autoritățile polițienești. Codul numeric personal, sau CNP-ul cum este prescurtat, este un cod de 13 cifre prin care este identificată orice persoană născută și/sau rezidentă în România. Sistemul a fost introdus pe 2 martie 1978. Primele șapte reprezintă datele de identificare, iar următoarele 6 sunt cifre unice, după modelul SAALLZZJJNNNC.

2. Domiciliul și reședința

Domiciliul poate fi definit ca acel atribut de identificare a persoanei fizice care o individualizează în spațiu prin indicarea unui loc având această semnificație juridică.

Domiciliul persoanei fizice, în vederea exercitării drepturilor și libertăților sale civile, este acolo unde aceasta declară că își are locuința principală. **Reședința persoanei fizice** este în locul unde își are locuința secundară.

Domiciliul este de trei feluri: de drept comun (voluntar), legal și ales (convențional), ultimul putând fi, după caz, și profesional.

2.1. Domiciliul de drept comun (voluntar) În vederea exercitării drepturilor și libertăților sale civile, domiciliul de drept comun (voluntar) este acolo unde persoana declară că își are locuința principală. Acesta se stabilește sau se schimbă

de către titular, în principiu, persoana cu capacitate de exercițiu deplină. Minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă poate avea domiciliu de drept comun, autoritatea tutelară putând încuviința copilului, la cererea acestuia, după împlinirea vârstei de 14 ani, să aibă locuința pe care o cere desăvârșirea învățaturii. La majorat, persoana fizică își vede convertit domiciliul legal în domiciliu de drept comun.

Cetățenii români au dreptul să își stabilească ori să își schimbe, în mod liber, domiciliul sau reședința, în țară sau în străinătate. O persoană fizică nu poate să aibă în același timp decât un singur domiciliu și o singură reședință, chiar și atunci când deține mai multe locuințe.

Stabilirea sau schimbarea domiciliului nu operează decât atunci când cel care ocupă sau se mută într-un anumit loc a făcut-o cu intenția de a avea acolo locuința principală. Dovada intenției rezultă din declarațiile persoanei făcute la organele administrative competente să opereze stabilirea sau schimbarea domiciliului, iar, în lipsa acestor declarații, din orice alte împrejurări de fapt. Reședința va fi considerată domiciliu când acesta nu este cunoscut. În lipsă de reședință, persoana fizică este considerată că domiciliază la locul ultimului domiciliu, iar dacă acesta nu se cunoaște, la locul unde acea persoană se găsește.

Dovada domiciliului și a reședinței se face cu mențiunile cuprinse în cartea de identitate. În lipsa acestor mențiuni ori atunci când acestea nu corespund realității, stabilirea sau schimbarea domiciliului ori a reședinței nu va putea fi opusă altor persoane. Aceste dispoziții nu se aplică în cazul în care domiciliul sau reședința a fost cunoscută prin alte mijloace de cel căruia i se opune. Mențiunile din cartea de identitate a persoanei nu au efect constitutiv în ceea ce privește determinarea domiciliului, ci doar rolul probatoriu.

2.2. Domiciliul legal este domiciliul stabilit de lege pentru anumite categorii de persoane fizice (minori, interzișii judecătorești, persoanele ocrotite prin curatelă) și coincide cu domiciliul de drept comun al persoanei fizice care exercită ocrotirea. Proba se face cu actul de identitate al persoanei fizice care exercită reprezentarea/ocrotirea, iar, după împlinirea vârstei de 14 ani, cu actul de identitate.

În măsura în care vor fi adresate întrebări cu privire la ocrotirea persoanei fizice se poate preciza că sunt supuși unor măsuri speciale de ocrotire minorii și cei care, deși capabili, din cauza bătrâneții, a bolii sau a altor motive prevăzute de lege nu pot să își administreze bunurile și nici să își apere

interesele în condiții corespunzătoare.

Ocrotirea minorului se realizează prin părinți, prin instituirea tutelei, prin darea în plasament sau, după caz, prin alte măsuri de protecție specială.

Ocrotirea majorului are loc prin punerea sub interdicție judecătorească sau prin instituirea curatelei.

Domiciliul minorului care nu a dobândit capacitate deplină de exercițiu este la părinții săi sau la acela dintre părinți la care el locuiește în mod statornic. În cazul în care părinții au domiciliu separat și nu se înțeleg la care dintre ei va avea domiciliul copilul, instanța de tutelă, ascultându-i pe părinți, precum și pe copil, dacă acesta a împlinit vârsta de 10 ani, va decide ținând seama de interesele copilului. Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, minorul este prezumat că are domiciliul la părintele la care locuiește în mod statornic. Prin excepție, domiciliul minorului poate fi la bunici, la alte rude ori persoane de încredere, cu consimțământul acestora, sau la o instituție de ocrotire.

Domiciliul persoanei puse sub curatelă. În cazul în care s-a instituit o curatelă asupra bunurilor celui care a dispărut, acesta are domiciliul la curator, în măsura în care acesta este îndreptățit să îl reprezinte.

Schimbarea domiciliului legal intervine ca urmare a schimbării domiciliului de drept comun al reprezentantului/ocrotitorului legal, fie ca urmare a schimbării persoanei care exercită reprezentarea/ocrotirea. Domiciliul legal încetează la data încetării ocrotirii. Astfel, la vârsta de 18 ani, domiciliul legal al copilului devine domiciliul de drept comun.

2.3. Domiciliul profesional. Cel care exploatează o întreprindere are domiciliul și la locul acelei întreprinderi, în tot ceea ce privește obligațiile patrimoniale ce s-au născut sau urmează a se executa în acel loc.

2.4. Domiciliul ales. Părțile unui act juridic pot să aleagă un domiciliu în vederea exercitării drepturilor sau a executării obligațiilor născute din acel act sau pentru soluționarea unui proces și comunicarea actelor de procedură. Alegerea domiciliului nu se prezumă, ci trebuie făcută în scris.

2.5. Reședința este un atribut de identificare în spațiu a persoanei fizice, prin indicarea locuinței vremelnice sau temporare. Reședința poate fi considerată domiciliu atunci când domiciliul nu este cunoscut. Dovada nu se face în actele de identitate, ci într-un document care însoțește cartea de identitate (dovada de reședință).

3. Starea civilă (statutul civil al persoanei fizice)

Starea civilă este dreptul persoanei de a se individualiza, în familie și societate, prin calitățile strict personale care decurg din actele și faptele de stare civilă. Aceasta cuprinde situația familială (filiația), situația matrimonială (căsătorit, necăsătorit, divorțat, văduv, recăsătorit), relația de rudenie sau afinitate, sexul, vârsta, cetățenia etc. Legea este cea care stabilește starea civilă la nașterea acesteia. Persoana nu poate modifica direct starea civilă, dar are posibilitatea de a îndeplini anumite acte care pot antrena schimbări în starea sa civilă. Pentru dobândirea unei anumite stări civile este necesar să intervină anumite împrejurări, fapte juridice (nașterea, adopția, căsătoria, decesul) de care legea leagă diferite efecte, interesând statutul juridic al persoanei. Un alt izvor al stării civile poate fi hotărârea judecătorească (de exemplu, cea de divorț).

Starea civilă nu se confundă cu folosința stării civile (posesia de stat), întrucât prima noțiune are în vedere statica, pe când cea de-a doua are în vedere dinamica atributului de identificare în discuție. Folosința stării civile (posesia de stat) reprezintă acea stare juridică ce rezultă din întrunirea a trei elemente (art. 410 NCC): *nomen* (individualizarea unei persoane prin purtarea numelui), *tractatus* (considerarea unei persoane ca fiind persoana căreia îi aparține starea civilă), *fama* (recunoașterea ca fiind persoana căreia îi aparține starea civilă).

Dovada stării civile.

Starea civilă se dovedește prin actele de naștere, căsătorie și deces întocmite în registrele de stare civilă, precum și prin certificatele de stare civilă eliberate pe baza acestora. Înregistrările sunt de două feluri, și anume **actele de stare civilă** (certificatele de naștere, căsătorie, deces) și **înregistrările sub forma înscrierii marginale** (filiație, adopție, căsătorie, divorț, schimbare nume pe cale administrativă, schimbare sex etc.). **Actele de stare civilă** sunt înscrieri autentice și fac dovada, până la înscrierea în fals, pentru ceea ce reprezintă constatările personale ale ofițerului de stare civilă și, până la proba contrară, pentru celelalte mențiuni.

Înscrierea mențiunilor pe actul de stare civilă. Anularea, completarea, modificarea și rectificarea unui act de stare civilă sau a unei mențiuni înscrise pe acesta, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă ori, după caz, prin dispoziție a primarului, se înscriu numai prin mențiune pe actul de stare civilă corespunzător. În acest scop, hotărârea judecătorească rămasă definitivă se comunică de îndată, din

oficiu, de către instanța care s-a pronunțat ultima asupra fondului.

Alte mijloace de dovadă a stării civile Starea civilă se poate dovedi, înaintea instanței judecătorești, prin orice mijloace de probă, dacă nu au existat registre de stare civilă; registrele de stare civilă s-au pierdut ori au fost distruse, în tot sau în parte; nu este posibilă procurarea din străinătate a certificatului de stare civilă sau a extrasului de pe actul de stare civilă; întocmirea actului de stare civilă a fost omisă sau, după caz, refuzată.

În măsura în care nivelul de învățământ și clasa este de final de gimnaziu sau liceu, precum și în măsura în care durata va permite, se pot prezenta pe scurt acțiunile de stare civilă și acțiunile privind actele de stare civilă.

Acțiunile de stare civilă sunt acțiuni în reclamație de stat prin care se urmărește obținerea unei alte stări civile (de exemplu, acțiune în stabilirea maternității/paternității) și acțiuni în contestație de stat prin care se urmărește înlăturarea unei alte stări civile (tăgada paternității, contestarea recunoașterii voluntare de maternitate/paternitate, nulitatea căsătoriei/adoptiei). Acestea produc efect retroactiv. În ceea ce privește acțiunile în modificare de stat, prin care se urmărește o schimbare doar pentru viitor (de exemplu, divorț), efectul este constitutiv.

Acțiunile de stare civilă pot fi clasificate, în funcție de persoanele îndreptățite să le exercite, în acțiuni ce pot fi pornite numai de către titularul stării civile (de ex. divorț); titularul, reprezentantul legal sau procuror (stabilirea maternității/paternității); și de către anumite organe sau persoane (tăgada paternității); orice persoană interesată (contestarea recunoașterii voluntare de filiație, contestarea filiației din căsătorie). Acțiunile de stare civilă mai pot fi clasificate, în funcție de prescripția extinctivă, în acțiuni imprescriptibile (cum sunt majoritatea) sau prescriptibile (de exemplu, acțiunea în declararea nulității relative a căsătoriei). Hotărârea judecătorească dată cu privire la starea civilă a unei persoane este opozabilă oricărei alte persoane cât timp printr-o nouă hotărâre nu s-a stabilit contrariul. Dacă printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit o anumită stare civilă a unei persoane, iar printr-o hotărâre judecătorească ulterioară este admisă o acțiune prin care s-a contestat starea civilă astfel stabilită, prima hotărâre își pierde efectele la data rămânerii definitive a celei de a doua hotărâri.

Anularea, completarea, modificarea sau rectificarea actelor

de stare civilă

Anularea, completarea sau modificarea actelor de stare civilă și a mențiunilor înscrise pe acestea se poate face numai în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive. Rectificarea actelor de stare civilă și a mențiunilor înscrise pe marginea acestora se poate face, din oficiu sau la cerere, numai în temeiul dispoziției primarului de la primăria care are în păstrare actul de stare civilă. Starea civilă poate fi modificată în baza unei hotărâri de anulare, completare sau modificare a unui act de stare civilă numai dacă a fost formulată și o acțiune de modificare a stării civile, admisă printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Hotărârea judecătorească prin care se dispune anularea, completarea sau modificarea unui act de stare civilă, precum și înregistrarea făcută în temeiul unei asemenea hotărâri, sunt opozabile oricărei alte persoane cât timp printr-o nouă hotărâre nu s-a stabilit contrariul. Actul administrativ prin care s-a dispus rectificarea unui act de stare civilă, precum și înregistrarea făcută în baza lui sunt opozabile oricărei persoane până la proba contrară.

Acțiunile de stare civilă au ca obiect chiar starea civilă a persoanei, iar efectele hotărârilor de admitere au ca efect modificarea unui element al stării civile. Acțiunile privind actele de stare civilă au efect numai asupra actelor care probează starea civilă.

7) Situații de fapt și anecdote

În partea finală a activității sau pe parcursul prezentării, vor putea fi analizate situații de fapt (dacă timpul permite) și anecdote privind numele, domiciliul, actele de stare civilă și identitatea în general.

[=linie, linie, punct și punct [sprâncenele și ochii] linie, linie și-un rotund [nasul, gura și capul] linie, linie și-un balon, asta-i trupul lui Ion [cele două linii reprezintă gâtul, iar balonul corpul în sine]. Și în timp ce spui „asta-i trupul lui Ion”...]

[„la, am fost și eu, în lumea asta, un boț cu ochi, o bucată de humă însuflețită din Humulești, care nici frumos până la douăzeci de ani, nici cuminte până la treizeci și nici bogat până la patruzeci nu m-am făcut. Dar și sărac așa ca în anul acesta, ca în anul trecut și ca de când sunt, niciodată n-am fost!” (Ion Creangă - Amintiri din copilărie)]

Numele

1) Dreptul la nume nu poate fi înstrăinat. Totuși, ca nuanță, există o excepție în sensul că este posibilă o transmisiune *sui generis* în cazul stabilirii numelui, prin aceea că numele de

familie este preluat, fără ca transmitătorul să îl piardă.

2) Arborele genealogic este o reprezentare grafică între urmașii unei persoane, pentru a arăta schematic gradul de înrudire. Ce nume au bunicii materni și ce nume a avut mama înainte de căsătoria cu tata? Ce nume a avut bunica înainte de căsătorie?

Numele meu

Numele mamei Numele tatălui

Numele bunicii matern

Numele bunicii patern

Numele bunicului matern

Numele bunicului patern

3) Care este numele și prenumele care a făcut obiectul retranscrierii numelui și prenumelui lui **Mihai EMINESCU**?
Mihail EMINOVICI

Prenumele

4) Ce prenume au nașii mei de botez? De unde vine prenumele meu? Când îmi serbez onomastica și când îmi serbez ziua de naștere?

Pseudonimul literar, artistic etc.

5) Pseudonimul lui Ion CREANGĂ - Popa Smântână, Ioan Vântură-Țară.

6) Numele și prenumele adevărate ale lui Smiley (Andrei Tiberiu Maria) și CRBL (Eduard Mihail Andreianu)

Domiciliul

7) Nu am împlinit 14 ani și fac dovada domiciliului cu cartea de identitate a părinților.

8) Dacă am o casă de vacanță unde merg o lună/an nu înseamnă că, în vacanță, am reședința acolo.

9) Dacă rudele mele lucrează de mulți ani în străinătate, atunci reședința acestora este în străinătate.

10) O rudă este pilot/marinar și vine acasă numai în weekend sau vara, atunci domiciliul său este tot în România.

Acte de stare civilă

11) Până la 14 ani mă identific cu certificatul de naștere.

12) Pașaportul nu este un act de stare civilă, ci un document de călătorie.